

ΤΙΓΡΙΣ ΚΑΙ ΦΟΙΝΙΚΟΠΟΝΤΙΚΟΣ *

ΙΑ τίγρις έκοιμάτο εις ένα σκιερών μέρος κάποιου δάσους, όταν ένας φοινικοπόντικος, ό όποϊος έπαιζεν επάνω εις ένα κλάδον με την θηλείαν του έπεσεν εξ άπροσεξίας επάνω στο θηρίον και τó εξύπνισεν.

» Η τίγρις κατελήφθη από τόσην όργήν, ώστε ό δυστυχής φοινικοπόντικος ένόμισεν ότι απέθανεν από τόν πολήν φόβον. Ο βασιλεύς όμως τών δασών ευρισκόμενος εις καλήν ψυχικήν διάθεσιν του έχάρισε την ζωήν.

» Κατά τó βράδν η τίγρις, ενώ έβγαινεν από την φωλιά της, έπιούσθη εις μιá παρίδα, έκαμε δέ να σεισθῆ με τούς βρουχηθμούς της όλόκληρον τó δάσος. Ο φοινικοπόντικος τότε επρόσδραμε με την θηλείαν του και δοκανίσας με αυτήν τá σχοινιά τῆς παρίδος απηλευθέρωσε την τίγριδα.

* *

» Ω άνθρωπε, ό μῦθος αυτός υποδεικνύει ότι η ισχύς πρέπει να ἦνε έπιεικής προς την αδυναμίαν, αφού μιá τίγρις έλαβε την ανάγκην ενός φοινικοπόντικου.»

ΚΑΖΥΑΠΠΑ

ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΜΙΑ ημέρα, στην χώραν του Κουζοῦ-Μασούρ, έβρεξε τόσον πολύ, ώστε οι ποταμοί έβγῆκαν από την κοίτην των, και η λίμνες και η δεξαμενές υπερεξεχειλίσαν.

» Απ' όλα δέ τά μέρη τά ζῶα έφευγαν προς τά βουνά για να διαφύγουν τόν θάνατον.

» Μάθετε, σεις ποῦ με άκούετε, ότι διά τών θαλασσῶν, του ήλιου και τῆς βροχῆς, ό Βράχμας ήθέλησεν, όπως τó τόσον στοῦς ανθρώπους χροῖσιμον ὕδωρ άποστειρῆται διαρκῶς τών άκαθαροσιών του.

» Καί ότι τó ὕδωρ, τ' όποϊον πίπτει από τόν οὐρανόν εἶνε τó μόνον,

* Εκ τυπογραφικῆς άβλεπίας παρελείφθησαν τ' άνωτέρω παρατιθέμενα κεφάλαια, άποτελοῦντα τó τέλος του έν τῆ σελίδι 161 του παρόντος τόμου άρθρον του διακεκομμένου ήμῶν συνεργάτου κ. Άνδρ. Φαρμακοπούλου. Οὔτω ό άναγνώστης έχει πλήρες τó κείμενον τῆς τόσον περιέργου και ώραίας Ἰνδικῆς ποιήσεως.

τ' ὁποῖον οἱ ἱεροὶ ἐρημῖται καὶ οἱ εὐσεβεῖς πρέπει νὰ μεταχειρίζονται γιὰ τὰς πλύσεις τοῦ σώματος.

» Ἐνας λοιπὸν ἑλέφας τρέχων ἐσπευσμένως πρὸς τὸ βουνόν, γιὰ μέγας ἦτο ὁ κίνδυνος καὶ γι' αὐτὰ τὰ ζῶα τῆς φυλῆς, εἶδεν ἕνα ποντικόν, ὁ ὁποῖος μὲ παραπονετικὰς φωνὰς εἶχε προσκολληθῆ εἰς κάποιον κλάδον δένδρου, ὁ ὁποῖος ἐφέρετο ὑπὸ τῶν κυμάτων.

» Καταληφθεὶς ἀπὸ οἴκτον, ἐσταμάτησε τὸν κλάδον μὲ τὴν προβοσκίδα του, τὴν ὁποίαν ὁ ποντικὸς μετεχειρίσθη ὡς γέφυραν γιὰ ν' ἀνέβη καὶ καθήσῃ ἐπάνω στὸ κεφάλι του, ἀνάμεσα στὰ δύο αὐτιά του.

» Ἔτσι ἐβάδισαν καὶ οἱ δύο καθ' ἑλλην τὴν ἡμέραν, κατὰ δὲ τὸ βράδυ ἐφθασαν εἰς ἕνα τόπον ποῦ δὲν εἶχε προσβάλει ἡ πλημμύρα. Ὁ τόπος αὐτὸς εὐρίσκετο κοντὰ στὴς ἀκτὲς τῆς θαλάσσης, ἐφ' ὅσον δ' ἔβλεπε τὸ ἀνθρώπινον μάτι πονθενὰ δὲν διεκρίνετο ἵχνος βλαστήσεως στὸ ἀμμῶδες ἔδαφος.

» Πῶς θὰ κάμωμεν γιὰ νὰ φάμε, λέγει ὁ ἑλέφας στὸν μικρόν του σύντροφον· τίποτε δὲν ὀφελεῖ ὅτι διεφύγαμε τὸ νερό, ἂν πρόκειται νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείναν.

» Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, ἀπήντησεν ὁ ποντικὸς, ἂν δὲν ὑπάρχη διόλου χλόη ἐδῶ, δὲν λείπουν οἱ κοκοφοίνικες καὶ θ' ἀπολαύσουμε μιὰ γλυκυτάτην τροφήν.

» Ἀλλοίμονον, ἐξηκολούθησεν ὁ ἑλέφας· ξέρεῖς καλὰ ὅτι τὸ δένδρον αὐτὸ περιφρονεῖ τὴν δύναμίν μου, γιὰτὶ κάμπιεται καὶ ποτὲ δὲν σπάει τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάμω γιὰ νὰ δρέψω τοὺς καρπούς καὶ νὰ κόψω τοὺς κλάδους, οἱ ὁποῖοι εἶνε τόσο μακρὰν ὑπεράνω μου;

» Αἶ λοιπὸν! κάμε καθὼς ἐγώ, ἀποκρίνεται ὁ ποντικὸς, καὶ μὲ δυὸ ἢ τρία πηδήματα τὸ μικρὸν ζῶον ἐφθασε τὴν χλοερὰν φούνταν στὴν κορυφήν τοῦ κοκοφοίνικος.

» Νὰ ὅτι μ' ἐγκαταλείπης, τοῦ λέγει μὲ πολλὴν λύπην ὁ δυστυχεὴς καπ' ἐν (σανοκριτισί, ἑλέφας), καὶ ἐν τούτοις ἐκοπίασα γιὰ νὰ σταματήσω τὸν κλάδον ποῦ σ' ἔφερον.

» Ἐνῶ ὁμως ἔλεγε αὐτὲς τῆς λέξεως ἕνα χονδρὸν καρῶδι κοκοφοίνικος, τοῦ ὁποῖου ὁ ποντικὸς εἶχε ὀκτανίσει τὸ στέλεχος ἔπεσε στὰ πόδια του, καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ ἕνα ἄλλον, ἔπειτα ἄλλον ἕνα ἀκόμη, καὶ ἔπειτα κλάδοι εἰς τόσον μεγάλην ποσότητα, ὥστε ἀφοῦ ἔφαγε καὶ ἐκόρεσε τὴν πεινὰν του τοῦ ἀπέμεινεν ἀκόμη μεγάλη προμῆθεια γιὰ τὴν ἐπαύριον.

» Καὶ ὁ ἑλέφας, ἀφοῦ ἐχορτάσθη, λέγει πρὸς τὸν φίλον του: Δὲν βροῖσκες παράδοξον, ὅτι σύ, ὁ ὁποῖος εἶσαι τόσο μικρὸς, κατώρθωσες νὰ δώσης νὰ φάγῃ εἰς ἕνα ζῶον τόσον μέγαν, καθὼς ἐγώ;

» Καὶ ὁ ποντικὸς ἀπεκρίθη: Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι μπορεῖ νὰ λάβουμε τὴν ἀνάγκην ἐνὸς μικροτέρου μας.

* *

» Ὁ ἄνθρωπε, ὁ μῦθος αὐτὸς σοῦ ὑποδεικνύει ὅτι ἡ καλὴ πράξις ἀποδίδονται πάντοτε εἰς ἐκείνον ποῦ τῆς ἐπραξε, καὶ ὅτι μία καλὴ πράξις δὲν μένει χωρὶς ἀμοιβῆν».

ΚΑΖΥΑΠΠΑ